

[Gert Petersen]

ligt. Det skal være vejen til tryghed, ikke fællesskabets garantier.

Den strategi, man anvender og har anvendt i den forløbne tid, er primært at ramme mindretalsgrupper – de er ganske vist store, de bliver større og større – direkte, idet man så håber, at i hvert fald halvdelen af befolkningen synes, det går godt, medens den anden halvdel må betale for det. Naturligvis kan den grænsedragning halvt-halvt ikke opretholdes. Ulemperne af denne konservative politik vil brede sig mere og mere, også til de øvrige. Men det er i ganske særlig grad kvinderne, børnene og børnefamilierne, de gamle og de syge, som må holde for, bl.a. gennem den lovgivning, som gennemføres her, hvor man via kommunerne i virkeligheden realiserer nogle af de groveste og mest asociale nedskæringer.

Endelig er der tale om en ny ideologi. Jeg vil godt sige, at denne regering er den mest ideologiske regering, vi har haft i Danmark siden 1920'erne, siden Madsen-Mygdals dage. Denne nye ideologi går ud på, at man vil genskabe det gamle patriarkalske familiemønster, kvinderne skal tilbage til køkkenet og til børnepasningen, daginstitutioner og offentlig service i den retning skal gøres så dyrt, at det bliver umuligt for almindelige familier at gøre brug af disse tjenesteydelser, og så er det altså: kvinderne tilbage til hjemmet.

Et andet hovedpunkt i den nye ideologi er det, man kalder privatiseringen, og det går helt generelt igennem alt, hvad der siges, nemlig at private løsninger altid og konsekvent er bedre end fællesskabsløsningerne; det er bedre selv at betale sig til et hospitalsophold til dyre penge og få sin betjening af specialister, og hvad ved jeg – hvis man altså har penge nok – end det er at ende på et almindeligt offentligt hospital. Det er de tilstande, man har i USA, gammelliberalismens fædreland, og det er på lidt længere sigt de samme tilstande, som denne borgerlige offensiv søger at gennemføre herhjemme.

Derfor vil jeg slutte af med at sige, at det er afgørende vigtigt, at disse forsøg på at bryde den samfundsmæssige solidaritet ikke mindst blandt lønmodtagerne, lønarbejderne, tilbagevises. Man må i denne situation ligefrem appellere til dem, der har arbejde, til dem, der er raske, om at stå sammen med dem, der er uden arbejde, med dem, der er

syge. Man må appellere til dem om at stå sammen med børnefamilierne, med kvinderne, for kun hvis vi står sammen, kan vi standse det her. Og jeg kan garantere dem, der i øjeblikket føler, at de har deres på det tørre, at de kommer også ud at svømme på det dybe vand, hvis denne regering får lejlighed til at fortsætte ret meget længere.

Formanden:

Jeg skal oplyse, at det er min hensigt at holde en frokostpause af en times varighed begyndende lidt før kl. 12.00.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Jeg synes nok, der er grund til på nuværende tidspunkt af debatten at pointere, at det er kommunerne med deres politiske sammensætning, som skal finde de besparelser, der skal til på grund af bloktilskudsreduktionen. Dette siger jeg specielt efter hr. Agereschous indlæg. Det er kommunerne, der vælger, om de vil gøre det ringere for de ældre, eller om de vil udskyde et vejprojekt, altså i det hele taget vælger, hvordan de vil prioritere.

I øvrigt er CD godt tilfreds med den aftale, der er indgået, og især med, at de radikale og fremskridtspartiet har haft forståelse for og har villet tage ansvaret for at videreføre den økonomiske politik, som regeringen har lagt. Jeg synes heller ikke, der er nogen grund til at harcelere over fremskridtspartiet og de problemer, de har haft i den senere tid. Det er jo befolkningen, der har sammensat folketinget, og de mandater, der er sat herind, tæller lige godt alle sammen og er valgt på samme demokratiske vis.

I øvrigt kan vi vedrørende lovforslaget om reduktion af bloktilskuddet kun beklage, at det har haft så sen en gang igennem tinget. Spørgsmålet om størrelsen af bloktilskuddene til kommuner og amter er jo noget, der skulle afgøres i finansudvalget, og det er mit ønske, at det igen må blive sådan.

Fra regeringens side var der stillet forslag om at reducere bloktilskuddene i 1984 med 3 mia kr. Dette beløb bliver nu efter aftale med de radikale fordelt over to år. Så langt kom vi i juni måned, hvorefter vi tvunget af omstændighederne måtte lade forslagene ligge, indtil der var skabt politisk klarhed om